

Naša gospod. organizacija.

Po drugih deželah, pri drugih narodih, se lahko reče oziroma se bo lahko kmalo reklo, da imajo že popolno gospodarsko organizacijo. Že se vidijo njene koristi. In pri nas? Pričeli smo z organizacijo, in zdaj se pa prepiramo, ali naj nehamo in pri tem ostanemo, kar imamo ter s tem našemu kmetu pokažemo, da se mu po našem mnenju še dosti dobro godi, da torej ni treba za njegov blagor nič več storiti, kakor k večjemu v volilnih časih kak političen shod prirediti, — ali pa da naj nadaljujemo, dokler ni naš vrli kmet organiziran kakor drugod.

Ne mirujmo, ne nehajmo, delajmo, četudi se vsi oni stanovi, ki ob kmeta živijo, pa nočejo, da bi postal sam svoj gospod, na glavo postavijo. Če že mora kmet res vse rediti, pa se naj tudi sam do sitega naje — ker to ni človeško, da znosi kmet gospodi, meščanom svoj beli kruh, doma pa sam, žena in otroci črne skorje glodajo.

Prvo, kar je potrebno, je, da so osnuje vsaj v vsaki fari, pa tudi v vsaki večji občini posojilnica Rajfajzenovka; — seveda ako se tam le najdejo za vodstvo sposobni in zanesljivi možje. Kdor vidi dalje, ko preko domačega praga, pač ne dvomi več, da je tem pravim kmečkim bankam namenjena naloga, biti kmetu rešiteljica in vodnica. Seveda, nekaterim krogom to ne diši, zato je pa treba, da se ganejo vsi pravi ljubitelji slovenskega kmeta in, da se ganejo kmetje sami.

»Zveza slovenskih posojilnic« v Celju vsaki hip redno zatrjuje, da rada snuje take posojilnice, »Gospodarska zveza« v Ljubljani jih pa itak že snuje, obrnimo se na eno ali drugo, da nam ustanovi v domači fari, v domači občini domačo posojilnico. Stroški so jako malenkostni, glede davkov in kolekov daje postava velike olajšave in če ni vedno denarja, ga mora pač tista zveza preskrbeti, ako ga je pa preveč, mora zopet zveza skrbeti, da se naloži, če ne z velikim dobičkom, pa vsaj brez zgube drugod.

Nikdar pa ne smemo pozabiti, da smo Slovenci, da se torej ne smemo na škodo svojega naroda nikdar bratiti z našimi narodnimi nasprotniki, — v gospodarskem oziru, ki je vendar najvažnejši, pa že celo ne. Če se vežemo na gospodarskem polju z Nemci itd. — nam preti zopet ona nevarnost, iz katere so nas rešili osnovatelji naših prvih posojilnic. Na Koroškem, žalibog, se v tem oziru zelo greši; snujejo se slovenske posojilnice, ki se pa dajo zapeljati v nemško zvezo. Neugodne razmere pri celjski »Zvezi«,

ki ni centrala posojilnic, pri kateri tedaj ni mogoče vložiti denarja, pa tudi ga ne dobiti ob času potrebe, so koroške Slovence privedle do sklepa, s svojimi posojilnicami pridružiti se nemški kons. centrali v Celovcu.

To dejstvo je znano. A kljub temu še nas vpraša velemodra »Zadruga« g. Lapajeta, zakaj da priporočamo slovenskim posojilnicam in drugim zadrugam, da se naj pridružijo »Gospodar. zvezi«! Pravijo, da je »Zadruga« glasilo celjske »Zveze«, torej bi morala biti strokoven list; strokovni listi se pa brigajo le za svojo stroko in se ne smejo nikdar dati speljati v kontroverze s političnimi listi in ne smejo nikdar odpreti predalov političnim nazorom kake stranke, kake osebe, in če bi bila ta oseba slučajno sam gospod urednik. Seveda ne sme strokoven list nikdar krivih pojmov razširjati, posebno o svoji stroki ne, kakor smo to čitali v »Zadrugi«, ki pravi, da pri nas pravih Rajfajzenovih posojilnic splošno ni, ker take ne smejo imeti deležev. Vsak posojilničar pa mora vedeti iz zgodovine posojilnic, da se je tudi v Rajfajzenov sistem sprejel delež; nadalje si v eni in isti številki ne sme oporekati, torej ne sme na drugi strani trditi, Rajfajzenove posojilnice ne smejo nič darovati v koristne svrhe, na zadnji strani pa temu oporekati.

Pa brez zamere — in delajmo — organizujmo! s k i.

Državni zbor.

Dunaj, 12. februarja 1903.

Nova vojna postava.

Vojni odsek je pritrdil postavnemu načrtu zastran večjega števila vojaških novincev z 18 glasovi proti 14 in pride zakon v pretres poslanske zbornice v torek 17. febr. Vladni privrženci so si pa na vso moč prizadevali, da ni ta vladni predlog bil odklonjen že v odseku. Kajti za predlog so nameravali že od začetka glasovati samo le Poljaki in pa veleposestniki. Druge stranke so se do zadnjega ustavljale. Res je sicer, kar vlada trdi, da je Avstrija glede števila vojakov za drugimi državami precej zaostala. Kajti Nemčija dobiva vsako leto vojaških novincev 280.000, Francoska 258.000, Italija 100.000, Rusija 335.525, Avstro-ogrsko pa le 126.000. Nemčija ima nekaj nad 5 milijonov izvežbanih vojakov, ravno toliko Francoska, Italija nad poldrug milijon, Rusija blizu 6 milijonov, Avstro-ogrsko nekaj nad 2 milijona. V primeri z naraščanjem našega prebivalstva je tedaj Avstrija glede števila vojakov zaostala v primeri z drugimi drža-

vami. Kar zadeva nas Slovence in Hrvate, bi morebiti naši državni poslanci pritrdili vladnemu predlogu zastran pomnožitve vojakov, ako bi nam vlada bila kolikor toliko pravična. Toda zadnji čas smo doživeli čudne prikazni, iz katerih sklepamo, da je vlada popolnoma v nemško-narodnem taboru. Brez dovoljenja nemške stranke si ne upa vlada nam ničesar dati, nemške stranke so nam pa vedno strupene in nasprotnne. »Slovanska zveza«, h kateri pripadajo katoliško-slovenski poslanci na Štajerskem, Kranjskem in Primorju, potem Hrvati v Dalmaciji in katoliški Rusini ter katoliški Čehi, se je večkrat o tej zadevi posvetovala, kako naj v vojnem odseku glasujejo naši zastopniki. Sklenilo se je slednjič po večini glasov, da glasujejo proti temu vladnemu načrtu. Manjšina »Slovanske zveze« tudi ni bila za to, da naj bi naši poslanci glasovali za vojni predlog, ampak naj bi se samo zdržali glasovanja. Vlada in njeni privrženci so naše poslance silno obdelavali in strašili, če ne glasujejo za povikšanje vojakov. Toda ves vladni trud je bil zastoj. Slovenska člana vojnega odseka dr. Ploj in Pogačnik sta se držala sklepa »Slov. zveze« in glasovala proti vladi. Vprašanje je sedaj seveda to, ali bo vladni predlog sprejet tudi v poslanski zbornici. Večkrat se je že namerč pripetilo, da so se sklepi, storjeni v odsekih, pozneje v zbornici prevrgli. Glasovanje se bo vršilo v zbornici najbrž v petek, dne 20. februarja.

Sprememba državnih zadolžnic.

Ko se je leta 1867 napravila prva nagodba med Avstrijo in Ogrsko, je imela Avstrija dolga nekaj nad 5000 mil. goldinarjev. Ogrska se je takrat branila prevzeti kakšen del tega dolga, temveč se je le zavezala, da hoče okroglo 29 mil. gl. vsakoletnih obrestij od tega državnega dolga plačevati. Ko je zdaj avstrijski finančni minister sklenil 4²/₁₀ % obresti od državnega dolga znižati, so pa takoj Ogrji zahtevali, da se ima njim prepušiti 1400 mil. gl. tega dolga, da torej finančni minister avstrijski ne bi smel vseh 5 milijard državnih zadolžnic spremeniti v nove državne zadolžnice z znižanimi obrestmi. Ogrji bi na tak način nekaj milijonov profitirali. Proračunski odsek je tej vladni predlogi tudi pritrdil, toda poslanska zbornica je prevrgla ta odsekov sklep in odrekla Ogrm pravico umešavati se v naše avstrijske zadeve. Finančni minister je nameraval obresti od teh državnih zadolžnic znižati še pod 4%. Od več strani se je pa povdarjalo, da bi potem razne dobrodelne ustanove, občine, dežele, cekve itd. trpele preobčutljivo škodo in izgubo. Čeravno je bil torej proračunski odsek sprejel dotični vladni predlog, ga je pa poslanska zbornica odklonila tako, da se bodo 4 2/10 % državne zadolžnice spremenile v zadolžnice s 4% obresti. V nekaterih dneh bo gosposka zbornica temu sklepu pritrdila, cesar bo postavbo potrdil in država bo nekaj milijonov kron manj plačevala na obrestih.

Nov poslanski pravilnik.

Izvolil se je odsek, ki šteje 48 članov. Naročeno mu je, naj izdela tak pravilnik, da se bo moglo v poslanski zbornici mirno delati. Vsem strankam se pa že zdaj dozdeva, da iz te moke ne bo pogače. Vsaka stranka si pridržuje pravico, da sme, kadar bi to za potrebno spoznala tudi v prihodnje uganjati obstrukcijo.

Nov tiskovni zakon.

Če je bil dozda kd po kakšnem časniku razžaljen na svoji časti, je moral dotični časnik tožiti pred porotno sodnijo, ako je hotel dobiti zadoščenje. Brezštevilne tožbe so pokazale, da so porotniki razsojevali silno enostransko in da se je mnogokrat godila očitna krivica. Če je bil tožnik tistega mišljenja, kakor večina porotnikov, je zmagal, v nasprotnem slučaju se je že pa lahko poprej vedelo, da propade. Mnogokrat se je torej že izrekla želja, da pri tožbah zastran razžaljenja časti v katerem časniku naj sodi navadni sodnik, ker tukaj se pričakuje več

čijo zadovoljna ter da je vse v najboljšem redu.

Marica pa je v resnici dvomila, ali je dolžna v tej reči slediti četrti božji zapovedi in ubogati očeta. Ni dovolila, da bi bila kedaj z njim sama, ter se tudi ni nikjer kazala, da je njegova zaročenka. On pa se za to ni brigal. Imel je županovo besedo in to mu je bilo dovolj.

V drugih krajih bi se kaj takemu réklo, da je to grda kupčija in krutost starišev, med prostim ljudstvom pa — žalibog — ni nič novega.

Čim bolj je Marica premišljevala o tem, tem bolj se ji je zdela zveza z Leopoldom nemogoča. Njej je bilo sicer vse jedno, ali je žena tega ali onega, ali če se je spomnila Jurija, sprevidela je, da bi bila z Leopoldom nesrečna. Spominja se, kako je šel enkrat »Razbijač« ob njeni strani z očetom, kot bi imel že kako pravico do nje. In ko jo je zagledal Jurij, se je obrnil in odšel na drugo stran, da je ne bi srečal. In to jo je zadelo v dno srca; čutila je, da je bilo to molčeče očitjanje — in sedaj so se ji odprle oči —

»Ne! Nikoli!« zakliče ji nek skriven glas v prsih.

Kako naj spolni ta sklep? Ko bi mogla sedaj Juriju povedati, da ostane samo njegova. Rada bi mu potožila svojo nesrečo, da bi ji

pomagal se zviti iz teh klešč. In ako je Jurij jo pozabil, potem nima upanja na nobeno rešitev. Kaj potem?

Tako so tekli dnevi; Jurij je bil vojak in Leopold, ki je že bil prost vojaščin, je silil, da se naj okličeta in zvrši poroka.

Sedaj torej ni bilo več nobenega odlaganja; odločilen trenutek za celo življenje je prišel.

V silni srčni stiski poda se Marica v nedeljo po službi božji na pokopališče, da pomoli na mamičnem grobu »Očenaš« in ji potoži svoje nadloge. Grob je bil v kotu pri zidu in vrba žalujka ga je obdajala s svojimi dolgimi vejicami. Marica je prinesla cvetlice na grob svoji ljubljani materi. »Oh, ko bi še ona živela«, vzdihne potrto dekle, »bilo bi vse drugače!« Ko je vstala, čutila se je močnejšo in tako je zapustila kraj miru.

Ko pride domov in stopi v sobo, najde svojega očeta z Leopoldovim očetom v razgovoru. Gotovo sta se pogovarjala o prihodnji gostiji. Pozdravi uljudno in poprosi očeta, da pride za trenutek k njej v sobo, kjer mu hoče nekaj važnega povedati. Gospod Marven pa lahko počaka; ako mu pa ni ljubo, pa naj pride pozneje. Stari Marven pa je ostal, ker je župan pred njega postavil steklenico vina, češ, da jo mora izprazniti.

(Konec.)

pravice, kakor pri porotnikih. Mogoče, da se v tej zadevi v novem tiskovnem zakonu ukrene kaj na boljše.

Nujna predloga naših poslancev.

V seji drž. zbora 6. febr. so vložili poslanci Žičkar in tovariši sledeči »nujni predlog glede bede v občinah Sv. Vid pri Planini in Zagorje, obe v političnem okraju Brežice.«

V letu 1902 ste doživeli imenovani občini silno slabo letino, tako, da se nahaja tam največja beda in če ne dojde nagla zdatna pomoč, utegnejo ljudje umirati od lakote. Natančnejši podatki o tem se nahajajo v prošnji občine Sv. Vid pri Planini z dne 26. jan. 1903 na visoko c. kr. notranje ministerstvo, kakor v peticiji občine Zagorje z dne 2. febr. t. l. na visoko poslansko zbornico. Kakor je v teh prošnjah razloženo, je nastala slaba letina vsled pomladanskega mraza; potem vsled hladnega vremena ob poletnem času; pridružila se je večkratna toča, katera je pokončila celo poznejše poganjke na trtah in sadnih drevesih. Nena- vadno silna jesenska slana pa je posmodila slednjič nedozorelo koruzo in ajdo. Žitna cena je že zdaj neprimerno visoka. Ljudstvo silno zadolženo, denarje na posodo dobiti, je težko. Starejši otroci odhajajo v tovarne ali rudokope; pomanjkanje, kakor rečeno, silno občutljivo. Glede tega stanja predlagajo podpisani:

»Visoka zbornica skleni: »C. kr. vlada se pozivlje, da o bedi, katera se nahaja v imenovanih občinah, naglo poizveduje in tamošnjim prebivalcem pomaga z zdatnimi državnimi sredstvi. V formalnem oziru se predlaga, da se ta predlog brez prvega čitanja izroči odseku za bede v naglo rešitev. — Na Dunaju, dne 5. febr. 1903. Žičkar in 21 tovar.

V seji drž. zbora dne 5. febr. so vložili poslanci Robič in tovariši sledeči nujni predlog:

Razni deli sodnijskega okraja Sloven. Bistrica, polit. okraj Maribor, posebno pa občine Jelovec, Makole, Sv. Ana, Dešno, Stopno, Pečke in Statenberg so bile v letu 1902 večkrat upostose po uimah. Mraz, toča, povodnji in razne trzne bolezni so pridelke popolnoma ali deloma uničili. Nesreča je tem večja, ker so bile imenovane občine skozi več let po uimah obiskane in ker je trta, jedini dohodek tamošnjih prebivalcev, popolnoma uničena. Vsled teh žalostnih razmer je prebivalstvo omenjenih krajev v največji bedi.

Podpisani predlagajo: Visoka zbornica naj sklene: »Visoka vlada se pozivlje, takoj vse odrediti, da se beda težko prizadetih prebivalcev z izdatnimi državn. podporami odpravi. V oblikostnem oziru se predlaga, da se ta nujni predlog kolikor mogoče hitro odboru zoper bedo predloži. — Dunaj, 5. febr. 1903.

Robič in 20 tovar.

Dopisi.

Selnica ob Dravi. (Smrt.) Dne 12. svečana so zvonovi naznanjali žalostno vest, da je zopet nemila smrt terjala svojo žrtev. Pobralla je tokrat blago ženo, kmetico Ivano Skrbinek po domače Galič. Ko se je raznesla ta žalostna vest, je vsak zdihoval po dragi prijateljici in priljubljeni cerkveni pevki. Skozi dvajset let je hodila na kor in njen milodoneči sopran ali prvi glas ni le znan samo domačim, ampak vsem romarjem, ki prihajajo v velikem številu iz vseh krajev slovenskega Štajerja na bratovsko nedeljo sem v Selnico na božjo pot. — In res, letos na bratovsko romarji ne bodo slišali več nje-nega glasú; obmolnil je za vselej. Čeravno je stanovala 3/4 ure od cerkve daleč, vendar je prišla vedno točno k pevskim vajam in na kor. Ni je zadržala daljna pot, ne slabo vreme in silni mraz. Nikoli ni godrnjala; bila je vedno vesela in dobre volje. Tudi v družbi je bila rajna rada vesela, židane volje in šaljiva. Doma pa je bila uzor pridne, delavne gospodinje. Mož je zgubil z njo vz-gledno ženo, petero še ne šoli odraslih otrok pa najskrbnejšo mater. Kaj bodo počeli — sirotice — brez drage mame? V najlepši starosti — štela je 40 let, jo je po kratki bolezni nepričakovano pobralla kruta smrt. Na svečnico je pela pri rani in pozni božji službi ne vedoč, da ji bo malo čez teden dni že pel mrtvaški zvon. Dne 11. svečana zvečer je sprevidena s sv. zakramenti za umirajoče zatisnila trudne oči k večnemu počitku. Pogreba se je udeležilo veliko šte-vilo ljudi v dokaz njene priljubljenosti. Ko se je zapela pri sv. maši pesmica za njeno slovo, se je slišal glasni jok po cerkvi.

Ravno tako nisi videl suhega očesa na mirodvoru, ko se je spuščala rakev z poze-meljskimi ostanki naše Hane v hladni grob.

Iz hvaležnega srca pa ji kliče pisatelj teh vrstic: »Počivaj v miru nepozabljiva žena, mati, prijateljica in cerkvena pevka, dokler se zopet vidimo nad zvezdami!« K.

Sv. Tomaž blizu Ormoža. (Marsi-kaj.) Na starega leta dan sem šel proti farni cerkvi Sv. Tomaža. Ko pridem na trg, vidim lepo število ljudstva, katero se je živahno pogovarjalo. Radoveden seveda, kaj to po-meni, vprašam bližnjega moža, kaj se bode tukaj godilo. Kaj, ali ne veste nič, mi od-govori mož, da smo dobili tako zaželjeno žandarmerijsko postajo, katera bode z jutrajš-njim dnevom začela že poslovati. Sedaj ob 9. uri pa se bode v to svrhu slovesna sv. maša služila. Ali to ni lepo? Z Bogom ho-čejo gospodi žandarmi pričeti svoj težek posel in mi farani se seveda hočemo tudi vdeležiti tega vselepega čina.

Po službi božji grem v bližnjo gostilno. Tukaj so se tudi zbrali gg. žandarmi in žu-pani ter obč. svetovalci na mali sestanek. G. župan Korački je napil prvi došlim gg. žandarjem ter v kratkih besedah omenil, kako se je zgodilo, da smo dobili postajo. Moram omeniti, da je bila to njegova za-sluga. Gosp. stražmojster Leskovar, kateri je bil v svoji prejšnji štaciji tako priljubljen, omenil je, da hoče delovati v prid prebival-stva in si zato še prosi pri gg. županih zdatne pomoči. Čez nekaj časa sta še č. gg. dekan in kaplan počastila družbo. Č. gospod dekan so tudi napili došlim orožnikom.

Sedaj pa še hočem o narodnosti naše fare omeniti; sicer ste že zadnjič pisali, da ima Sv. Tomaž po zunajnosti narodno lice, a moram pa temu pripomniti, da je naše prebivalstvo tudi v srcu zavedno narodno katoliško. To najbolj priča veliko število na-ročnikov na vaš cenjeni list, kateri prihaja v 100 iztisih, ter na »Naš Dom«, katerega število je 75 — ter tako isti prihaja v 175 iztisih v našo faro. »Štercu« sicer to ne dela veselja, ker »Naš Dom« mu dela preveč pre-glavice. Ti presneti »Šterc« pri nas se je zelo posušil, če mu bode povsod taka pela, tedaj bode hitro na suhem.

Nekdaj smo pridno prirejali veselice, katerih smo se radi vdeleževali, a sedaj pa ne more več do tega priti. Naši purgarji so precej čudni postali. To sem bil zopet v go-stilni, ko stopita v sobo dva mlada gospoda. Seveda sem vzdignil svojo čepico in želel dober dan Bog daj — a za ta pozdrav še od njih nisem odgovora dobil. Za nas pač taki mladi gospodje in gospice zbog njho-vega ponosa niso, mi smo prosti ljudje, a vendar pošteni. Tisti gospici pa, katera je v neki družbi s ponosom rekla, da je bila Nemka in še je, priporočamo, da pobere svoja kopita in gre v blaženi »rajh«!

Seančki.

Malanedelja. (V o b r a m b o.) V st. 7 z dne 12. febr. t. l. je poslal neki ljubeznjivi dopisnik iz zgodovinsko znamenite Rožne do-line pri Mali Nedelji v »Slov. Gosp.« dopis, kateri se bavi ne ravno v blagolasnem tonu tudi z mojo osebo. To mi bo v naslednjem v toliko popraviti, v kolikor je to resnici na ljubo potrebno.

V naprej bodi povedano, da sem tudi jaz soustanovnik malanedeljskega bralnega društva ter sem 15 let opravljal posel knjiž-ničarja. Po društvenih pravilih voli veliki zbor pet odbornikov. Ti volijo potem med seboj predsednika, namestnika in denarničaja; ostala dva sta odbornika. Zadnjih 12 let mi je odbor poverjeval leto za letom posel de-narničarja. Kar se tiče računov, povdarjam, da sem jih redno polagal v pregled vsako leto v dveh izvodih, toraj je dobil lahko eden tak izvod vsak ud na dom. Račune še imam vse shranjene in so vsakomur na razpolago. Ulogo knjižničarja sem nehote moral oprav-ljati, ker te sitne službe nihče drugi oprav-ljati ni hotel. Deval sem redno vsako nedeljo

časopise v za to pripravljene držaje, ter tudi delil knjige, kadar jih je kateri ud zahteval. V zadnjem letu je nekoliko se le iz šole sto-pivših dečkov vpisanih po bratih hotelo mi nagajati s tem, da so odklanjali knjige, katere sem jim jaz izbiral ter za njihovo starost primerne spoznal, ampak so zahtevali romane, »Zvon« s 4000 in druge približno tako zani-mive spise. To je bil vzrok, da sem dvakrat mrmral. Da bi bil pa vsakokrat mrmral, kadar sem komu delil knjige, kakor trdi dopis v prejšnji številki, to bi bilo preveč mrmranja in bi bil v 15 letih že vsled tega moral na prsih močno oslabeti.

Dalje tudi stoji v zgoraj omenjenem do-pisu, da sem »mrmral in mrmral, ako so fantje prišli, da bi čitali časopise.« Zaradi tega nisem nikdar mrmral, pač pa sem bil nevoljen, kadar je kateri ud ali neud časopise takoj, ko sem jih bil pripravil, odnesel. Branil sem tudi v šolski sobi kaditi in ostajati v njej med mašo, ker mi je znano, da pošiljajo starši ob nedeljah in praznikih svojo mla-dino k cerkvi zaradi službe božje. Protivil sem se i nadalje neslanim, na šolsko tablo napisanim opazkam, katere sem večkrat našel.

Ali mislite, gospod dopisnik, da me je navdajalo takrat posebno veselje, ko sem našel na šolski tabli z neukretno roko na-pisan stavek: C v a h t e j e n o r. Toliko v pojasnilo o našem društvu »o njegovih raz-merah« in »kar bi vsakega najbolj zanimalo«.

Društvenikov šteje naše društvo letos 22, povprečno število v 15. letih pa je 32.

Spregovoriti mi je še o veljavnosti vo-litve petih članov v odbor, pri kateri se pré nič ni doseglo, ker se je delala »sitna zmeš-njava«. Kdo je delal zmešnjavo? Jaz sem odklonil vsako nadaljno izvolitev v odbor, kajti za častna mesta se nikdar nisem po-tegoval in se rad umaknem sposobnejšemu. To ni bil nikak vzrok zmešnjavi. Na predlog najstarejšega uda se je nazadnje volilo po vzklicu. Izvoljeni so bili soglasno lanski od-borniki. Jaz čakam, da me nadomesti spo-soben naslednik. Naj se kmalo oglasi!

Z ozirom na opazko: »Drugod se vršijo take veselice navadno po šolskih sobah, ali pri nas Malanedeljanih to ni dovoljeno, ker g. Cvahte tega ne trpijo« — odgovarjam z odlokom ministerijalne odredbe za bogo-častje in uk z dne 20. avg. 1870, št. 7648. Tu stoji v odstavku o učiteljskih dolžnostih v § 29 alin. 2 v prevodu: »Učitelj naj na to pazi, da šolskih prostorov ne rabi sam na način, ki je v nasprotju z njihovim namenom, pa jih tudi naj ne pusti rabiti.« Šolsko vod-stvo kot najnižja instanca ne more v takih slučajih dajati nikakega dovoljenja.

Ako želi gospod dopisnik prirediti kako veselico v šolskih prostorih, naj si izprosi za to dovoljenje od višjih šolskih oblasti. — Pri Mali Nedelji, dne 14. februarja 1903.

Simon Cvahte, nadučitelj.

Iz Žič. Pri nas je pri poslednji občinski volitvi odločil g. J. Gosak svoje častno mesto, koje so mu poverili njegovi soobčani pred 20 leti in v tej dolgi dobi je bil on vsikdar in povsod na mestu kot naroden mož in skrben oče občine. Pod njegovim vodstvom se je popravila cerkev, sezidala krasna nova šola, dá, cela vas je dobila drugo, lepše lice. Iz narodno malomarnega sela preustrojila se je v tej dobi zavedna slovenska vas. Župa-nova hiša bila je narodno središče, od tamkaj je dobivalo bralno društvo vedno in vedno novih močij. Umevno je, da gledamo z ne-kako nezaupnostjo v negotovo bodočnost, ki nam lahko prinese nesrečo v našo sredino ter nam podeli za župana moža ravno na-sprotnih lastnostij — »Štajerčevega« kalibra. Žičani, — tega se varujte! Vsakdor, ki je naročen na to umazano cunj, nam že samo raditega dela v narodnostnem oziru sramoto, in človeka, ki je v sramoto celi občini, dá, celemu narodu, — takšnega ne smemo imeti za svojega voditelja, ker smo potem samo čreda ničvrednih, nezavednih kimovcev.

Ker g. Gosak nikakor več ne sprejme izvolitve, volimo moža, ki bo imel vsaj de-